РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

30 април 2009 година *

По дело C-75/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Обединеното кралство) с акт от 8 февруари 2008 г., постъпил в Съда на 21 февруари 2008 г., в рамките на производство по дело

The Queen, по искане на:

Christopher Mellor

срещу

Secretary of State for Communities and Local Government,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C.W.A. Timmermans, председател на състав, г-н J.-C. Bonichot (докладчик), г-н K. Schiemann, г-н P. Kūris и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Mellor, от г-н R. Harwood, barrister и г-н R. Buxton, solicitor,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-н L. Seeboruth, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н P. Oliver и г-н J.-B. Laignelot, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 януари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4 от Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 175, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 174), изменена с Директива 2003/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 май 2003 година (ОВ L 156, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 8, наричана по-нататък „Директива 85/337“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Mellor и Secretary of State for Communities and Local Government (наричан по-нататък „Secretary of State“) относно необходимостта от мотивиране на приетото от компетентния национален орган решение да не извършва оценка на въздействието върху околната среда (наричана по-нататък „ОВОС“) при разглеждането на заявлението за разрешение за строеж на болница — проект, попадащ в приложение II към Директива 85/337.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Член 2, параграф 1 от Директива 85/337 предвижда:

„Държавите членки приемат всички необходими мерки, за да гарантират, че преди да бъдат одобрени, проектите, които биха могли да окажат съществено въздействие върху околната среда, inter alia поради своя характер, мащаби или местоположение, са предмет на изискването за получаване на [разрешение] и на оценка относно тяхното въздействие.

Тези проекти са дефинирани в [член] 4.“

4 Член 4 от Директива 85/337 гласи:

„1. При спазването на член 2, параграф 3 проектите, изброени в приложение I, се изпълняват, при условие че е направена оценка в съответствие с членове 5—10.

2. При спазването на член 2, параграф 3 държавите членки вземат решение за проектите, изброени в приложение II, чрез:

а) разглеждане на всеки отделен случай,

или

б) прагове или критерии, определени от държавата членка

относно това, дали проектът да бъде предмет на оценка съгласно разпоредбите на членове 5—10.

Държавите членки могат да решат да прилагат и двете процедури, посочени в букви а) и б).

3. Когато се извършва оценка на всеки отделен случай или се въвеждат прагове или критерии за целите на параграф 2, се вземат под внимание съответните критерии за подбор, посочени в приложение III.

4. Държавите членки правят необходимото, за да се уверят, че [решенията на компетентните органи] съгласно параграф 2 [са] достояние на обществото."

5 Член 6 от Директива 85/337 предвижда:

„1. Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че органите, които имат отношение към проекта поради конкретните си задължения в областта на опазването на околната среда, имат възможност да изкажат своето мнение относно информацията, предоставена от предприемача, както и при поискване във връзка със заявлението за разрешение. За тази цел държавите членки посочват органите, които следва да бъдат консултирани по принцип или на базата на всеки отделен случай. Информацията, събрана съгласно член 5, се изпраща на тези органи. Държавите членки разработват подробни указания във връзка с осъществяването на консултациите.

2. Обществеността се информира, чрез публично оповестяване или други подходящи средства като електронните медии, където има такива, по следните въпроси на ранен етап от процедурите по вземане на решения по околна среда, посочени в член 2, параграф 2, и най-късно веднага след като информацията може разумно се предостави, за:

а) молбата относно [заявлението за разрешение];

б) факта, че проектът подлежи на процедура за оценка на въздействието върху околната среда […];

[…]

г) същността на възможни решения или проекторешение, ако има такова;

[…]

е) указване на времето и местата, където ще бъде предоставена съответната информация на обществеността, както и средствата, чрез които това ще бъде направено;

ж) точните условия за участие на обществеността съгласно точка 5 от настоящия член.

3. Държавите членки гарантират, че в разумни срокове се предоставя на разположение на заинтересованата общественост:

а) всяка информация, събрана съгласно член 5;

б) в съответствие с националното законодателство, основните доклади и становища, издавани от компетентния орган или компетентните органи в момента, когато заинтересованата общественост е била информирана в съответствие с параграф 2 от настоящия член;

в) в съответствие с разпоредбите на Директива 2003/4/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно обществения достъп до информация за околната среда […], информация, различна от тази, посочена в параграф 2 от настоящия член, която е от значение за решението в съответствие с член 8, и която става достояние след като заинтересованата общественост е била информирана в съответствие с точка 2 от настоящия член.

4. На заинтересованата общественост се предоставят навременни и ефективни възможности да участва в процедурите по вземане на решения по околната среда, посочени в член 2, параграф 2, и за тази цел има право да изразява мнения и коментари, когато всички възможности са допустими, пред компетентния орган или органи преди да бъде взето решението по [заявлението за разрешение].

5. Точните условия за информирането на обществеността (например [чрез поставяне на афиши в определен район] или публикуване в местни вестници) и за консултиране на заинтересованата общественост (например писмено или чрез обществено допитване) се определят от държавите членки.

6. Предоставят се разумни срокове за различните фази, които позволяват достатъчно време за информиране на обществеността, и за да може заинтересованата общественост да се подготви и да участва ефективно при вземането на решения по околната среда, предмет на разпоредбите на настоящия член.“

6 Съгласно член 9 от Директива 85/337:

„1. Когато е взето решение за предоставяне или отказ на [разрешение], компетентният орган или органи следва да информират обществеността за това в съответствие със съответните процедури и следва да осигури достъп на обществеността до следната информация:

— съдържанието на решението и на всички свързани с него условия,

— след като са прегледани опасенията и мненията, изразени от заинтересованата общественост, главните причини и съображения, върху които се основава решението, включително информация за процеса на участие на обществеността,

— описание, където е необходимо, на основните мерки, за да се избегнат, намалят, и — ако е възможно — премахнат главните отрицателни ефекти.

2. Компетентният орган или органи информират всяка държава членка, която е била консултирана съгласно член 7, като ѝ изпращат информацията, посочена в параграф 1 от настоящия член.

Консултираните държави членки гарантират, че такава информация е била предоставена по подходящ начин на заинтересованата общественост на тяхната собствена територия.“

7 Член 10а от Директива 85/337 предвижда:

„Държавите членки гарантират, че в съответствие със съответната национална правна система членовете на заинтересованата общественост:

а) които имат достатъч[ен] интерес, или [при липса на такъв],

б) които [твърдят, че се накърнява право], когато административно-процесуалното право на държавата членка изисква това като предварително условие,

имат достъп до процедура за [обжалване] пред съд или друг независим и безпристрастен орган, установен по закон, [за] да оспор[ят] материалната или процесуалната законосъобразност на решения, действия или бездействия, които са предмет на разпоредбите на настоящата директива за участие на обществеността.

Държавите членки да определят на какъв етап могат да се оспорват решения, действия или бездействия.

[…]“.

Национална правна уредба

8 Установените с Директива 85/337 правила относно ОВОС първоначално са транспонирани с Правилника за териториално и селищно устройство от 1988 г. (The Town and Country Planning (Assessment of Environmental Effects) Regulations 1988 (S. I. 1988/1199).

9 Вследствие на измененията на първоначалната версия на Директива 85/337, направени с Директива 97/11/ЕО на Съвета от 3 март 1997 г. (ОВ L 73, 1997 г. p. 5), този правилник е заменен с Правилника за териториално и селищно устройство (Англия и Уелс) от 1999 г. (The Town and Country Planning (Environmental Impact Assessment) (England and Wales) Regulations 1999 (S. I. 1999/293), изменен с Правилника за териториално и селищно устройство (Англия и Уелс) от

2006 г. (The Town and Country Planning (Environmental Impact Assessment) (England and Wales) Regulations 2006 (S. I. 2006/3295), наричан по-нататък „Правилникът за ОВОС“).

10 Приложения 1—3 към Правилника за ОВОС съответстват на приложения I—III към Директива 85/337.

11 Член 2, параграф 1 от Правилника за ОВОС предвижда, че „заявление за ОВОС“ означава „заявление за разрешително за строеж за благоустройство ОВОС“, тоест благоустройство, за което е необходима ОВОС.

12 По силата на същата разпоредба „благоустройство ОВОС“ е:

„а) благоустройство от посочен в приложение 1 вид;

или

б) благоустройство от посочен в приложение 2 вид, което може да окаже [съществено] въздействие върху околната среда поради фактори като характера, мащаба или местоположението си“.

13 От член 2, параграф 1 от Правилника за ОВОС следва, че благоустройството е „от посочен в приложение 2 вид“, когато:

„[…] съответства на описание, посочено в колона 1 от таблицата в това приложение, когато не е предмет на изключение и когато:

а) каквато и да е част от това благоустройство се провежда в чувствителна зона;

или

б) приложим праг или критерий от съответната част от колона 2 от таблицата съответно е надхвърлен или изпълнен по отношение на това благоустройство.“

14 В приложение 2 към Правилника за ОВОС параграф 10, буква б) се отнася до „проекти за териториално устройство“ (колона 1), чиято площ за благоустройство надвишава половин хектар (колона 2).

15 Съгласно член 2, параграф 1, буква з) от Правилника за ОВОС зоните, които са природна забележителност (area of outstanding natural beauty), представляват „чувствителни зони“.

16 От член 4, параграф 2 от Правилника за ОВОС произтича, че благоустройство от посочен в приложение 2 вид се счита за благоустройство ОВОС, тоест за благоустройство, за което е необходима ОВОС, когато заявителят представи доброволно „екологична декларация“ съгласно Правилника за ОВОС или когато местна служба по териториално устройство при поискване или служебно приеме становище за предварителна проверка, в което се посочва, че благоустройството е благоустройство ОВОС.

17 Когато към заявлението за разрешение за строеж от посочен в приложение 2 вид не е приложена екологична декларация, решенията относно необходимостта да се предвиди ОВОС се приемат от местните служби по териториално устройство под формата на становище за предварителна проверка и от Secretary of State под формата на инструкции за предварителна проверка.

18 Съгласно член 2, параграф 1 от Правилника за ОВОС:

— становище за предварителна проверка („screening opinion“) представлява „писмено становище на компетентния за териториалното устройство орган по въпроса дали посоченото благоустройство е благоустройство ОВОС“, и

— инструкциите за предварителна проверка („screening direction“) представляват „инструкции на Secretary of State по въпроса дали посоченото благоустройство е благоустройство ОВОС“.

19 Съгласно член 4, параграф 3 от Правилника за ОВОС издадените от Secretary of State инструкции за предварителна проверка имат предимство пред екологичните декларации, както и пред становищата за предварителна проверка, приети от местните служби по териториално устройство.

20 В съответствие с член 5, параграф 2 от Правилника за ОВОС становището за предварителна проверка трябва да се приеме в срок от три седмици или в рамките на по-дълъг срок, уговорен с предприемача на проекта.

21 На основание член 5, параграф 6 от Правилника за ОВОС, ако властите не дадат становище за предварителна проверка в законоустановения срок или ако от становището произтича, че съответното благоустройство е благоустройство ОВОС, поискалото становище лице или лицето, което е подало заявлението за разрешително за строеж, може да поиска от Secretary of State да даде инструкции за предварителна проверка.

22 Съгласно член 4, параграф 6 от Правилника за ОВОС, когато е прието становище за предварителна проверка или са дадени инструкции за предварителна проверка, които квалифицират определено благоустройство като благоустройство ОВОС, „към становището или към инструкциите се прилага писмена декларация, в която ясно и точно се излагат мотивите за заключението“.

23 В съответствие с член 4, параграф 5 от Правилника за ОВОС решенията за предварителна проверка трябва да отчитат критериите за проверка, изброени в приложение 3 към Правилника за ОВОС.

24 Сред посочените в приложение 3 към Правилника за ОВОС критерии са включени:

— „Характеристиките на проектите за благоустройство“,

— „Месторазположението на проектите за благоустройство“ и

— „Характеристиките на евентуалното въздействие“.

25 Правилникът за ОВОС обаче не предвижда да се съобщават мотивите за становище за предварителна проверка или за инструкции за предварителна проверка, които не квалифицират разглежданото благоустройство като благоустройство ОВОС.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

26 От акта за преюдициално запитване следва, че през октомври 2004 г. Partnerships in Care (наричано по-нататък „PiC“) е подало пред компетентния местен орган по териториално устройство — Harrogate Borough Council (наричан по-нататък „Council“) заявление за разрешително за строеж на болнично звено със средна степен на сигурност в HMS Forest Moor върху терен, разположен в селски район в зоната на Nidderdale, която е природна забележителност („Nidderdale Area of Outstanding Natural Beauty“) — терен, върху който е разположена бивша база на военноморските сили. Разрешителното за строеж е издадено през август 2005 г.

27 В резултат на подадена от местен жител жалба разрешителното за строеж е отменено с решение на High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division от 5 април 2006 г. със съображението по-специално, че Council не е приел становище за предварителна проверка във връзка с ОВОС.

28 На 7 юли 2006 г. съветникът по териториално устройство на PiC отправя искане до Council за издаване на становище за предварителна проверка в съответствие с член 5 от Правилника за ОВОС.

29 Впоследствие, на 24 юли 2006 г. групата „Местни жители в защита на Nidderdale“ (Residents for the Protection of Nidderdale) изпраща писмо на Council, в което посочва, че е необходимо да се извърши ОВОС на проекта.

30 На 25 август 2006 г. Council издава становището си за предварителна проверка, в което заключва, че представеният проект няма да окаже съществено въздействие върху околната среда и поради това не налага извършването на ОВОС.

31 На 4 септември 2006 г. г-н Mellor изпраща писмо до Council от името на групата „Местни жители в защита на Nidderdale“, като посочва, че становището за предварителна проверка трябвало да наложи ОВОС.

32 На 3 октомври 2006 г., позовавайки се на становището на Council от 25 август 2006 г., PiC подава разглежданото в главното производство заявление за разрешително за строеж.

33 На 20 октомври 2006 г., след като узнават, че Council възнамерява да промени своята позиция относно необходимостта от извършване на ОВОС, съветниците по териториално устройство на PiC изпращат писмо до Government Office for Yorkshire and the Humber с искане Secretary of State да издаде инструкции за предварителна проверка.

34 На 23 октомври 2006 г. Council действително променя своята позиция с ново становище, в което въз основа на представената от г-н Mellor информация и след проведените отново консултации решава, че е необходимо извършването на ОВОС.

35 След като е сезиран от PiC, на 4 декември 2006 г. Secretary of State издава инструкции за предварителна проверка, чийто смисъл противоречи на последното становище на Council.

36 След като констатира, че разглежданият проект е „от посочен в приложение 2 вид“ по смисъла на Правилника за ОВОС, Secretary of State приема следното решение:

„[…] след като взе предвид изброените в приложение 3 към Правилника за ОВОС критерии за избор и контестациите, посочени от г-н Mellor от името на групата „Местни жители в защита на Nidderdale“, Secretary of State счита, че проектът не може да окаже съществено въздействие върху околната среда поради фактори като характера, мащаба или местоположението си.

Ето защо на основание предоставените с член 6, параграф 4 от Правилника за ОВОС правомощия Secretary of State постановява, че описаният във Вашето заявление и в придружаващите го документи проект не представлява „проект ОВОС“ по смисъла на Правилника за ОВОС. Следователно не е засегнато нито едно от разрешените права за строеж, с които Вашият проект може да се ползва на основание на Town and Country Planning (General Permitted Developement) Order 1995.

Като се имат предвид изложените по-горе инструкции, посоченото заявление за разрешително за строеж може да продължи своя ход, без да се представя екологичен доклад.“

37 На 20 февруари 2007 г. г-н Mellor подава жалба пред High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division срещу решението на Secretary of State с цел отмяна на тези инструкции за предварителна проверка.

38 Като приема, че съдебната практика, установена от Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) след решението по дело R v Secretary of State for the Environment, Transport and the Regions, ex p Marson (1998) е в смисъл, от една страна, че не е необходимо да се излагат мотиви за отказа да се разпореди ОВОС и от друга страна, че докато мотивирането на инструкциите е задължително, то мотивите, които Secretary of State обикновено представя, са достатъчни, High Court отхвърля жалбата, без да се произнесе по същество.

39 При тези условия Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), сезиран с делото по същество, решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли по силата на член 4 от [Директива 85/337] държавите членки да предоставят на обществеността мотиви за решение, постановяващо, че не е необходимо даден проект, който спада към приложение II [към тази директива], да бъде предмет на оценка съгласно членове 5—10 от [посочената] директива?

2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, съдържанието на писмото на Secretary of State от 4 декември 2006 г. отговаря ли на това изискване?

3) Ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, какъв е обхватът на задължението за мотивиране в този контекст?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

40 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали член 4 от Директива 85/337 трябва да се тълкува в смисъл, че държавите членки трябва задължително да съобщават на обществеността мотивите на решение да не бъде предмет на ОВОС проект, който спада към приложение II към тази директива.

Становища, представени на Съда

41 Според жалбоподателя в главното производство решение, в което се посочва, че не е необходимо извършването на ОВОС, задължително трябва да бъде подходящо мотивирано, за да се гарантира ефикасната правна защита на околната среда и на правата на гражданите.

42 Той изтъква, че този въпрос вече е разгледан в Решение на Съда от 10 юни 2004 г. по дело Комисия/Италия (C-87/02, Recueil, стр. I-5975, точка 49), в което Съдът стига до заключение, че Италианската република не е изпълнила задълженията си поради липса на мотиви в декрета относно решението за изключване от процедурата за ОВОС на разглежданите по това дело дейности.

43 Освен това той подчертава, че основателността на становището му се потвърждава от изменението на Директива 85/337 през 1997 г. Всъщност както произтича от член 4, параграф 3 от същата, след това изменение директивата задължава компетентния орган да вземе предвид релевантните критерии за

избор, посочени в приложение III към нея, когато става въпрос за преценка дали проект, който спада към приложение II към нея, трябва да бъде предмет на ОВОС и изисква на основание параграф 4 на посочения член 4 решението дали да се извършва ОВОС да се оповести на обществеността. Обществеността обаче не можела да прецени законосъобразността на такова решение, без да са ѝ представени неговите мотиви.

44 Правителството на Обединеното кралство отбелязва, на първо място, че за разлика от други разпоредби на вторичното общностно право в областта на околната среда член 4 от Директива 85/337 не предвижда никакво задължение за мотивиране на решението по въпроса дали трябва да се извърши ОВОС. От това то заключава, че общностният законодател съзнателно не е предвидил задължение за мотивиране на това решение.

45 На второ място, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия поддържа, че доводите, които се основават на решението на Съда в производството, по което е постановено Решение по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, не могат да се приемат в спора по главното производство, като се има предвид, че в случая, по който е постановено това решение, неизпълнението се основава на липса на каквато и да било информация, която да позволи да се провери дали компетентният орган действително е извършил проверка по отношение на необходимостта разглежданият проект да бъде предмет на ОВОС — проверка, която е предвидена от националното право в съответствие с член 4, параграф 2 от Директива 85/337. Твърдяното неизпълнение не се отнасяло до липса на мотиви на решението проектът да не бъде предмет на такава оценка.

46 Комисията на Европейските общности оспорва даденото от Обединеното кралство тълкуване на Решение по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, като посочва по-конкретно, че въпреки отсъствието на думата „мотиви“ в точка 49 от това решение, от същата ясно произтича, че компетентният орган трябва да се позове по един или друг начин на цялата информация, доказваща, че се е основал на правилните обстоятелства и че е взел предвид релевантните фактори. Това изискване било равносилно на задължение за мотивиране.

47 Комисията освен това поддържа, че измененията, направени с Директива 97/11, и по-специално задължението по силата на член 4, параграф 4 от Директива 85/337 държавите членки да публикуват решенията дали следва да се извърши ОВОС, в още по-голяма степен подчертават необходимостта от задължението за мотивиране на подобни решения. От гледна точна на Комисията това задължение би било лишено от смисъл при липса на подходящи мотиви на съответните решения.

Отговор на Съда

48 Видно от петото съображение на Директива 85/337, същата има за цел по-специално да установи общи принципи за ОВОС на публичните и на частните проекти, които биха могли да имат съществено въздействие върху околната среда, с оглед допълване и координиране на процедурите за разрешение на тези проекти.

49 Директива 85/337 предвижда, че определени проекти, чийто списък е включен в нейното приложение I, задължително подлежат на такава оценка.

50 За разлика от тях, проектите, които спадат към приложение II към нея, трябва да бъдат предмет на такава оценка само ако могат да засегнат съществено околната среда, като в това отношение Директива 85/337 оставя право на преценка на държавите членки. Това право на преценка обаче е ограничено от посоченото в член 2, параграф 1 от същата директива задължение за държавите членки да подложат на такава оценка проектите, които биха могли да окажат съществено въздействие върху околната среда, по-специално поради характера, мащабите или местоположението си (вж. в този смисъл Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Kraaijeveld и др., C-72/95, Recueil, стр. I-5403, точка 50, както и Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Комисия/Италия, C-486/04, Recueil, стр. I-11025, точка 53).

51 В този смисъл от целите на Директива 85/337 безусловно следва, че компетентните национални органи, сезирани със заявление за разрешение на проект, спадащ към приложение II към тази директива, трябва да извършат специална проверка по въпроса дали с оглед на посочените в приложение III към същата директива критерии трябва да бъде извършена ОВОС.

52 Ето защо в Решението си от 10 юни 2004 г. по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, Съдът установява, че Италианската република не е изпълнила задълженията си по Директива 85/337, тъй като от всички представени му доказателства произтичало, че компетентните органи не са извършили предвидената от италианското законодателство „предварителна проверка“ на необходимостта от оценка, за да се убедят в прилагането на член 4, параграфи 2 и 3 от посочената Директива 85/337.

53 Всъщност в това решение се разглежда произтичащото от член 4, параграф 2 от Директива 85/337 задължение да се провери дали за определен проект не е необходима оценка, преди да се приеме решение за освобождаването му от нея.

54 Тъй като нито един от елементите на представената пред Съда преписка не доказвал, че такава оценка е била проведена по време на административната процедура за разрешение на проект за обходен път, Съдът приема за установено твърдяното от Комисията неизпълнение на задълженията по Директива 85/337.

55 По-нататък, в точка 49 от същото решение Съдът пояснява, че решението, с което компетентният орган приема, че характеристиките на определен проект не налагат той да е предмет на ОВОС, трябва да съдържа или да се придружава от

цялата необходима информация, която да позволява да се провери дали същото е основано на подходяща предварителна проверка, извършена в съответствие с изискванията на Директива 85/337.

56 Нито обаче от Директива 85/337, нито от практиката на Съда, и по-специално от посоченото решение, произтича, че в самото решение определен проект да не бъде предмет на ОВОС трябва да са изложени съображенията, поради които компетентният орган е решил, че не е необходима оценка.

57 При все това от Директива 85/337 и от практиката на Съда произтича, че третите лица, както впрочем и заинтересованите административни органи, трябва да могат да се убедят, че компетентният орган действително е проверил необходимостта от ОВОС в съответствие с предвидените от националното законодателство правила.

58 Освен това заинтересуваните частноправни субекти, както впрочем и другите засегнати национални органи, трябва да разполагат с възможност да изискат спазването на това задължение при проверката, която следва да бъде извършена от компетентния орган, ако е необходимо по съдебен път. Това изискване може да се изразява, както в делото по главното производство, във възможността да се обжалва пряко решението да не се извършва ОВОС.

59 В това отношение ефективността на съдебния контрол, който трябва да може да обхване законосъобразността на мотивите на обжалваното решение, най-общо предполага сезираният съд да може да изиска от компетентния орган да представи тези мотиви. Що се отнася обаче по-специално до гарантирането на ефективната защита на право, предоставено от общностното право, заинтересованите лица следва да могат да защитят това право при възможно най-добри условия и да имат възможност да изберат напълно съзнателно дали е в тяхна полза да сезират юрисдикцията. От това следва, че в подобна хипотеза компетентният национален орган е длъжен да ги запознае с мотивите, на които са основава отказът му, било със самото решение, било като впоследствие им ги представи по тяхно искане (вж. Решение от 15 октомври 1987 г. по дело Heylens и др., 222/86, Recueil, стр. 4097, точка 15).

60 Посоченото последващо представяне може да бъде както под формата на изрично посочване на мотивите, така и на предоставяне в отговор на направеното искане на релевантни сведения и документи.

61 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 4 от Директива 85/337 трябва да се тълкува в смисъл, че не изисква самото решение — с което се приема, че не е необходимо проект, спадащ към приложение II към посочената директива, да бъде предмет на ОВОС — да съдържа съображенията, поради които компетентният орган е решил, че такава оценка не е необходима. При искане от заинтересовано лице обаче компетентният административен орган е длъжен да му представи мотивите за приемането на решението или в отговор на направено искане да му предостави релевантните сведения и документи.

По втория и третия преюдициален въпрос

62 С втория и с третия си въпрос запитващата юрисдикция иска от Съда, от една страна, да установи дали при положителен отговор на първия въпрос съдържанието на решение като разглежданото в главното производство може да изпълни задължението за мотивиране, което биха имали компетентните органи, и от друга страна, да определи формата, под която трябва да бъдат изложени тези мотиви.

63 Макар от отговора на първия въпрос да е видно, че мотивите не трябва непременно да се съдържат в самото решение да не се извършва ОВОС, компетентният административен орган може да посочи в решението мотивите, на които то се основава, в приложение на действащото национално законодателство или по своя инициатива.

64 В тази хипотеза решението трябва да е от такова естество, че да позволява на заинтересованите лица да преценят дали е уместно да го обжалват предвид евентуално обстоятелствата, които биха могли да узнаят по-късно.

65 При тези условия не може да се изключи в делото по главното производство изложените от Secretary of State мотиви да могат да се считат за достатъчни, като се имат предвид обстоятелствата, с които заинтересованите лица вече са били запознати, при условие че последните могат под съдебен контрол да поискат и да получат от компетентните органи други необходими им сведения за допълване на мотивите.

66 Ето защо на втория и на третия въпрос трябва да се отговори, че когато в решението на държава членка, че даден проект, който спада към приложение II към Директива 85/337, не следва да бъде предмет на ОВОС съгласно членове 5—10 от същата директива, са посочени мотивите, на които то се основава, това решение е достатъчно мотивирано, когато съдържащите се в него мотиви, заедно с обстоятелствата, с които заинтересованите лица вече са били запознати, допълнени евентуално и с други необходими сведения, които националната администрация е длъжна да им предостави при поискване, могат да позволят да се прецени дали обжалването на това решение е уместно.

По съдебните разноски

67 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Член 4 от Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда, изменена с Директива 2003/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 май 2003 година, трябва да се тълкува в смисъл, че не изисква самото решение — с което се приема, че не е необходимо проект, спадащ към приложение II към посочената директива, да бъде предмет на оценка на въздействието върху околната среда — да съдържа съображенията, поради които компетентният орган е решил, че такава оценка не е необходима. При искане от заинтересовано лице обаче компетентният административен орган е длъжен да му представи мотивите за приемането на решението или в отговор на направено искане да му предостави релевантните сведения и документи.**

2) **Когато в решението на държава членка — че даден проект, който спада към приложение II към Директива 85/337, изменена с Директива 2003/351, не следва да бъде предмет на оценка на въздействието върху околната среда съгласно членове 5—10 от същата директива — са посочени мотивите, на които то се основава, това решение е достатъчно мотивирано, когато съдържащите се в него мотиви, заедно с обстоятелствата, с които заинтересованите лица вече са били запознати, допълнени евентуално и с други необходими сведения, които националната администрация е длъжна да им предостави при поискване, могат да позволят да се прецени дали обжалването на това решение е уместно.**

Подписи